

David

omul după inima lui Dumnezeu

1 Samuel 13:14 – „Dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul.”

1 Samuel 16:6-13 – „Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab, și-a zis: «Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui.» Și Domnul a zis lui Samuel: «Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.» Isai a chemat pe Abinadab, și l-a trecut pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis: «Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.» Isai a trecut pe Șama; și Samuel a zis: «Nici pe acesta nu l-a ales Domnul.» Și așa a trecut Isai pe cei șapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel; și Samuel a zis lui Isai: «Domnul n-a ales pe niciunul din ei.» Apoi Samuel a zis lui Isai: «Aceștia sunt toți fiii tăi?». Și el a răspuns: «A mai rămas cel mai tânăr, dar paște oile.» Atunci Samuel a zis lui Isai: «Trimite să-l aducă, fiindcă nu vom șede la masă până nu va veni aici.» Isai a trimis să-l aducă. Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă. Domnul a zis lui Samuel: «Scoală-te, și unge-l, căci el este!» Samuel a luat cornul cu untdelemn, și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare. Samuel s-a sculat și s-a dus la Rama.”

1 Samuel 24:8-22 – „După aceea, David s-a sculat și a ieșit din peșteră. El a început să strige atunci după Saul: «Împărate, domnul meu!» Saul s-a suit înapoi, și David s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat. David a zis lui Saul: «De ce ascuți tu de vorbele oamenilor care zic: 'David îți vrea răul?' Vezi acum cu ochii tăi că Domnul te dăduse astăzi în mâinile mele în peșteră. Oamenii mei mă îndemneau să te omor; dar te-am cruțat, și am

zis: 'Nu voi pune mâna pe domnul meu, căci este unsul Domnului.' Uite, părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ți-am tăiat colțul hainei, și nu te-am ucis, să știi și să vezi că în purtarea mea nu este nici răutate, nici răzvrătire, și că n-am păcătuit împotriva ta. Totuși, tu îmi întinzi curse, ca să-mi iei viața. Judece Domnul între mine și tine, și Domnul să mă răz bune pe tine; dar eu nu voi pune mâna pe tine. Răul de la cei răi vine, zice vechea zicală. De aceea eu nu voi pune mâna pe tine. Împotriva cui a pornit împăratul lui Israel? Pe cine urmărești tu? Un câine mort, un purice. Domnul va judeca și va hotărî între mine și tine, El va vedea, El îmi va apăra pricina și El îmi va face dreptate, izbăvindu-mă din mâna ta.»

Când a sfârșit David de spus aceste vorbe lui Saul, Saul a zis: «Glasul tău este, fiule David?» Și Saul a ridicat glasul și a plâns. Și a zis lui David: «Tu ești mai bun decât mine; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău. Tu îmi arăți azi bunătatea cu care te porți față de mine, căci Domnul mă dăduse în mâinile tale, și nu m-ai omorât. Dacă întâlnește cineva pe vrăjmașul lui, îl lasă oare să-și urmeze drumul în liniște? Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta! Acum, iată, știi că tu vei domni, și că împărăția lui Israel va rămâne în mâinile tale. Jură-mi dar pe Domnul că nu-mi vei nimici sămânța mea după mine, și că nu-mi vei șterge numele din casa tatălui meu.» David a jurat lui Saul. Apoi Saul a plecat acasă, iar David și oamenii lui s-au suit în locul întărit.»

Am avut pe inimă să vă vorbesc despre patru oameni care au dus la întemeierea împărăției, la zidirea casei lui Dumnezeu și la împlinirea planului Lui. Aceștia sunt Samuel, Saul, David și Solomon. Am vorbit deja despre Samuel care, în multe privințe, reprezintă caracterul esențial și fundamental. El a fost în punctul de cotitură. Am privit și portretul tragic al lui Saul, copilul carnal al lui Dumnezeu. Chiar dacă are atâtea trăsături nobile, bune, este atât de înzestrat, totuși nu poate ajunge, în cele din urmă la tron. Împărăția lui nu poate fi întărită.

Acum vreau să ne oprim asupra lui David. David este unul dintre acei oameni care au devenit foarte cunoscuți tuturor. Imediat ce ne gândim la numele lui David, ne gândim la ceea ce este de la Dumnezeu. Ne gândim, de fapt, la Domnul Isus – Fiul mai mare al lui David. Influența lui David este uimitoare – la fel ca în cazul lui Moise sau al

lui Avraam. Fiecare copil al lui Dumnezeu are o anumită înțelegere despre David. Într-un fel, David a căzut mai jos decât Saul. De aceea bănuiesc că unii creștini îl compătimesc mult pe Saul. Li se pare, într-un fel, că ceea ce i s-a întâmplat lui Saul a fost nedrept, pentru că David a făcut un lucru pe care nici chiar Saul nu l-a făcut. David a aranjat ca un om foarte loial, un copil al lui Dumnezeu foarte credincios, să fie lăsat singur în prima linie a luptei, astfel încât să fie omorât. Și a făcut acest lucru deoarece o dorea pe soția acelui om. Istoria lui David și a Batșebei este îngrozitoare. Saul nu a căzut niciodată atât de adânc, și totuși a fost respins de la tron, pe când tronul lui David a fost întărit.

Ceea ce este și mai remarcabil este că, după ce David și-a mărturisit păcatul și s-a întors la Domnul, El a făcut ca Batșeba să fie mama a doi oameni care sunt în linia genealogică mesianică – Solomon și Natan, în locul fiilor primei soții a lui David sau ai lui Abigail. Acest păcat îngrozitor, această cădere teribilă, odată mărturisită, Domnul a întretesut-o în planul Lui. Acest lucru ne creează o problema uriașă, pentru că ne întrebăm de ce Domnul a fost atât de drastic cu Saul și atât de îndurător cu David.

Apoi David a mai comis un păcat. I s-a poruncit, în mod clar, să nu numere poporul. Toate națiunile din jurul lui Israel făceau numărătoarea populației ca să se poată lăuda cu privire la cine are populația mai mare, cine are natalitatea mai ridicată, cine are mai mulți bărbați sau mai multe femei și așa mai departe. Acesta este un obicei specific Orientului Mijlociu. Lui David i s-a poruncit să nu facă numărătoarea poporului, însă el a făcut-o, și a izbucnit o molimă. Când l-a văzut pe îngerul Domnul stând cu sabia întinsă deasupra Ierusalimului, a realizat că a păcătuit înaintea Domnului. Uimitor este faptul că, atunci când și-a mărturisit păcatul, David a descoperit locul unde trebuia zidit templul. Îngerul stătea deasupra ariei de treierat a lui Ornan Iebusitul. În acel moment, David a descoperit, prin păcatul lui, locul unde Dumnezeu urma să Își zidească casa.

Acest lucru creează pentru noi o mare problemă. Care este secretul lui David? Cum este posibil că David cade și este restabilit, iar păcatele lui sunt întretesute în planul lui Dumnezeu? Privind înapoi, te poți aproape întreba dacă nu cumva Domnul a predestinat păcatele acestea! Domnul trebuia să fi știut că Batșeba urma să fie mama lui Solomon și a lui Natan. Există

o genealogie în Matei și una în Luca. Una este prin Natan, cealaltă prin Solomon, și amândouă sunt genealogii mesianice. Este incredibil! Aproape ne vine să întrebăm: Putem să păcătuim, ca să se înmulțească harul? Bineînțeles că nu! De ce, însă, Domnul l-a respins pe Saul, care avea atâtea calități, care, până la sfârșitul vieții lui, a fost mereu instabil, părându-i rău și spunând cele mai minunate lucruri? I-a spus lui David: „Acum văd că tu vei fi împărat și că împărăția ta va fi întărită pe vecie”. Și totuși, Saul a fost respins. El a murit de propria lui sabie, având doar cuvinte triste pe buze. David a murit vorbind despre Mesia care avea să vină.

Dacă vom descoperi acest secret, acesta ne va putea schimba viețile în întregime. Ne va putea da o înțelegere a harului lui Dumnezeu și a celui caracter răzbătător care ajunge la tron. Niciunul dintre noi nu este desăvârșit. Unii dintre noi credem că suntem desăvârșiți, mai ales când suntem tineri, dar dacă vom trăi îndeajuns de mult, vom descoperi că nici chiar cei mai nobili și mai buni dintre noi nu sunt desăvârșiți. Cu toții suntem capabili de cele mai josnice și urâte păcate, dar la Domnul este îndurare. Domnul poate face foarte multe acolo unde este o pocăință adevărată, o inimă pentru El și o dorință după realitate, după sinceritate absolută.

Experiențe nemijlocite cu Domnul

Care este secretul lui David? În primul rând el este un om care a avut experiențele lui proprii, nemijlocite cu Domnul. De fapt, David a pășit în istorie prin întâmplarea cu Goliat. Noi, desigur, știm despre vizita secretă a lui Samuel la Isai. Samuel știa deja că Domnul îl respinsese pe Saul. Domnul a spus că unul dintre fii lui Isai urma să fie împăratul după care El tânjea și pe care îl dorea. Dar, de fapt, David a fost cunoscut și recunoscut în mod public doar prin întâmplarea cu Goliat. În acea relatare minunată a lui David și Goliat (vezi 1 Samuel 17), descoperim ceva despre David. Biruința lui David asupra lui Goliat nu era un gest eroic de moment, rezultatul unui subit val emoțional. Era ceva ce se întâmplase deja în inima tânărului David.

Este interesant că David a întrebat de mai multe ori: „Cine este acest filistean netăiat împrejur, ca să batjocorească oștirea Dumnezeului celui viu?” Nu este ciudat că Saul nu a rostit aceste cuvinte? Nu este ciudat că

frații lui David – toți oameni de excepție – nu au rostit aceste cuvinte? Nu este interesant că, în întreaga armată a lui Israel, mobilizată, strânsă acolo pentru lupta cu filistenii, nimeni nu a avut atitudinea sau duhul acesta? „Cine este acest filistean netăiat împrejur, ca să batjocorească oștirea Dumnezeului celui Viu?” Aceasta arată că David avea deja o înțelegere cu privire la Dumnezeul lui Israel. Avea propria lui revelație. Avea propria lui experiență câpătată în împrejurările prin care a trecut, în situațiile lui proprii. Era doar un păstor la acea vreme, după cum se întâmplă adesea cu cel mai tânăr dintre frați.

Peste tot în jurul meu văd băiețași având grijă de oi și de capre. Acum vreo șase săptămâni am mers cu un grup la unul din ueduri, acolo unde Ilie a fost hrănit de corbi. Cum mergeam pe cărare, având o prăpastie adâncă într-o parte, am văzut un băiețuș de cealaltă parte a prăpastiei, cu aproximativ trei sute de oi și capre. Stătea pe o piatră și cânta la un fluier făcut de el, fermecând animalele cu melodiile lui. Când caprele au scăpat de sub control, s-a ridicat în picioare și a spus ceva, nici în arabă, nici în ebraică, ci în limba caprelor. A fost extraordinar. Toate caprele au rămas nemișcate. Apoi băiatul a aruncat niște pietre. Dintr-o dată, cele încăpățânate au alergat înapoi către turmă. Oamenii care erau cu mine au fost atât de fascinați de băiețuș, încât au uitat cu totul de mine și aproape au căzut în prăpastie! Fenomenul acesta se întâlnește deseori, nu departe de locuința mea.

Realitatea e că David era cel mai tânăr, și aceasta era slujba celui mai tânăr. Într-un anumit sens, cel mai tânăr este cel mai neînsemnat, deoarece, în cultura noastră, primul născut este întotdeauna cel mai important. Totul este pentru întâiul născut. El este totul. El este favoritul mamei, al tatălui, al tuturor. Tuturor fraților le este frică de el, deoarece el este întâiul născut. Iar ultimului, mai ales când urmează după un șir lung de alți frați, nu-i mai rămân decât oile și caprele.

Băiatul acesta, David, era plecat prin văi. Ar fi putut să se umple de amărăciune, ar fi putut avea complexe de inferioritate, s-ar fi putut simți ignorat, ar fi putut fi plin de mânie împotriva fraților, a tatălui și a mamei lui, dar în loc de asta, el se închina Domnului. Unii dintre cei mai frumoși și timpurii psalmi ai lui (dacă acceptăm tradiția iudaică) au fost compuși în tinerețe, când era plecat cu oile și caprele pe dealurile, pe munții și pe văile din Iuda și Beniamin.

Este un lucru uimitor că acolo, în acele văi și munți, singur cu oile și caprele lui, David a avut propriile sale experiențe cu Domnul. Saul i s-a adresat spunând: „Ești doar un băiat, un tinerel. Ești adolescent, nici măcar spre sfârșitul adolescenței; cum poți să mergi tu împotriva lui Goliat?”

David a răspuns: „Permiteți-mi să vă spun, Majestate, că, atunci când pășteam oile și caprele în pustie, se întâmpla că venea un leu și apuca vreun mieluleț cu colții. Mă luam după el, îi scoteam mielul din gură, prindeam leul de coamă și îi tăiam capul”. Și a mai spus: „Câte un urs mai venea la oi, și făceam același lucru. Făceam aceasta pentru că vrăjmașul (dacă ar fi să mă exprim în limbajul Noului Testament) mă jefuia de ceea ce era în responsabilitatea mea. Distrugea turma, o prăda; or, ea era în responsabilitatea mea. Cine este acest filistean netăiat împrejur, ca să batjocorească oștirea Dumnezeului celui viu? Voi face același lucru și cu el”. Mă gândesc că Saul a înghițit în sec de trei sau patru ori. Era incredibil.

Din puțina mea experiență, pot spune că dacă aș întâlni un leu, sunt aproape sigur că nu aș face ce a făcut David. Cred că aș fugi. Cea mai similară experiență prin care am trecut a fost când m-a atacat un porc mistreț uriaș, bătrân. Nu am mai fost în viața mea atât de înfricoșat! Fratelui care era cu mine, fiind un tip cu mult sânge rece, i-a fost ușor să îmi spună: „Stai nemișcat, stai nemișcat și, când se va apropia de tine, sari într-o parte!”

Putem foarte ușor să ne gândim că această istorie a lui David este un basm minunat, o legendă. Puneți-vă în locul lui. Acest băiat ar fi putut spune cu ușurință: „Am toate aceste oi. Ce este un mieluleț? Un prânz. Tata nu se va îngrijora pentru asta; mai degrabă, mă vrea pe mine viu”. Însă era ceva în acest David. Nu era mândrie, aroganță, îngâmfare. El avusese experiențe cu Domnul și, cu ajutorul Domnului, a făcut asta. Avea o responsabilitate și a simțit că trebuia să se bizuie pe Domnul chiar tânăr fiind. Avea nevoie să se bizuie pe Domnul pentru a se achita de această responsabilitate, iar când vrăjmașii au venit și au căutat să-i ia ceea ce îi aparținea, lucrurile pentru care dădea socoteală, atunci s-a încrezut în Domnul și i-a ucis, în numele Lui. Aceasta ne descoperă faptul că David a avut propriile lui experiențe, nemijlocite, cu Domnul.

Tradiția ne spune că Psalmul 23 a fost scris de David când era adolescent. Și ne este poate mai cunoscut decât alți psalmi datorită simplității și frumuseții lui.

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări [ale oilor] drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” (Psalmul 23)

Acest minunat cântecel dezvăluie o experiență. Aici vorbește un adolescent. Urma să capete mult mai multă experiență, dar realitatea este că, încă de la început, acest om a avut experiențele lui personale, nemijlocite, cu Domnul. De ce cred unii oameni că poți avea experiențe doar după ce intri în slujire? De ce cred unii că trebuie să fii misionar ca să poți avea experiențe nemijlocite cu Domnul? De ce cred unii că poți avea experiențe nemijlocite cu Domnul doar dacă ești în lucrarea creștină?

Bucătăria ta poate fi locul unde *tu* să Îl experimentezi în mod nemijlocit pe Domnul. Familia ta sau creșterea copiilor tăi pot fi căi prin care *tu* poți să Îl experimentezi nemijlocit pe Domnul. Slujba ta poate fi locul unde *tu* să Îl experimentezi nemijlocit pe Domnul. Contează modul în care privești la toate acestea. Privești familia sau serviciul tău ca pe ceva dat ție de Dumnezeu, o responsabilitate pentru care trebuie să dai socoteală și din care nu trebuie să pierzi nimic? Oricât de tânăr ai fi, te încrezi în Domnul în legătură cu acea responsabilitate, pentru ca, la sfârșit, să dai o socoteală bună cu privire la ceea ce El ți-a încredințat, chiar dacă ar fi vorba de cele mai simple lucruri?

David L-a experimentat personal, nemijlocit pe Domnul. Încă de la început, a înțeles ceva cu privire la casa Domnului. Tot tradiția ne spune că mama lui David a participat la țeserea perdelei cortului. Acest lucru era foarte frumos. În Talmud se relatează că David, băiețel fiind,

a privit-o pe mama lui, care, împreună cu alte femei, țesea acea perdea uriașă pentru cort. Când a întreat-o la ce folosește, i-a răspuns că era pentru cort, dar că lucrurile ce țineau de cort erau împrăștiate și cortul era în ruină. Nu exista un loc permanent unde Domnul să-și pună numele să locuiască.

Fie că această relatare este adevărată, fie că nu, ceva trebuie că s-a întâmplat cu David foarte de timpuriu, pentru că spune: „Cu siguranță, bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în casa Domnului pentru totdeauna”. Despre ce vorbește aici? David nu era preot și nici dintr-o familie a leviților. De ce vorbește despre a locui în casa Domnului pentru totdeauna? Este posibil să fi început să întrezărească ceva privitor la planul lui Dumnezeu de a avea un loc unde numele Lui să locuiască, care să Îl reprezinte și unde slava Lui să se arate? Vreau să spun că aceasta a început foarte de timpuriu, și aici vedem ceva în David.

Uitați-vă la un alt aspect al experimentării personale a Domnului. David a refuzat să poarte armura lui Saul. Întotdeauna mi s-a părut că aceasta este una dintre cele mai frumoase părți ale întregii întâmplări. Bărbatul acela înalt de un metru nouăzeci, cu umeri lați, l-a privit de sus pe David, care era un băiat athletic, dar nu era așa de înalt. Se pare că el era cel mai scund din familie, însă era chipeș. Iar în ebraică spune un lucru foarte frumos: „avea ochi frumoși”. Puteai vedea ceva în ochii lui. Obișnuim să spunem că ochii sunt ferestrele sufletului. Asta înseamnă că era ceva înăuntrul lui David care strălucea prin ochii lui, iar ceilalți au observat.

Saul s-a temut pentru acest băiat care stătea înaintea lui și i-a spus: „Ascultă, nu poți merge împotriva acestui uriaș, are peste doi metri înălțime. Sulița lui este ca sulul țesătorului. Vei fi omorât. Vino să te îmbrac corespunzător. Aduceți-mi armura! Haide, David! Îmbrăcați-l cu armura mea!”

L-au îmbrăcat pe David cu armura aceea mare, care zăngănea la fiecare mișcare. I-au pus apărătoarele pe picioare și l-au încălțat. I-au pus platoșa pe piept și sabia mare în mână, iar David nu se mai putea mișca. Mi-l imaginez pe David încercând să-și ridice piciorul și spunând: „Sire, nu pot să merg așa la luptă.” Saul, probabil, a privit la David prin vizieră, l-a văzut undeva jos și a spus: „Dă-ți-o jos”. Atunci David și-a luat praștia, traista, toiagul lui și și-a ales cinci pietre netede.

Ce ne spune Domnul prin aceasta? *Este mai bine să mergem în lucrare cu ce este al nostru decât cu ce este al altcuiva.* Este prostesc ca toată viața și slujirea noastră creștină să ne-o petrecem încercând să intrăm în armura altcuiva. În final, poți lucra doar cu ceea ce Domnul ți-a dat ție, a realizat în tine și cu ce te-a învățat să folosești. Aceasta a fost experiența lui David. Nu avusese nicio experiență cu sabia lui Saul. Nu avusese nicio experiență cu sulița lui Saul. Nu știa cum să țină scutul. Poate că, în timp, ar fi învățat să le folosească, dar în acel moment nu putea. Dar el avea o experiență reală în folosirea pietrelor și a praștiei lui. Acestea erau lucrurile pe care le-a folosit ore în șir.

Cel mai bun mod în care păstorii își adună caprele este folosind o praștie și o piatră mică. Doar ridică piatra, o aruncă, și putem observa una dintre caprele din față sărind și alergând înapoi în turmă. Am văzut o femeie în Sinai, care avea multe capre, negre și albe. La un moment dat, am văzut-o ridicând o piatră și aruncând-o spre un grup agitat de capre mici. Una dintre ele a sărit brusc și a fugit spre o altă turmă. Femeia observase acea capră, care nu era a ei. Nu știu cum și-a dat seama, pentru că toate aveau aceeași culoare, și mie mi se părea că arătau la fel. Dar a știut că nu era capra ei, iar capra a știut și ea și a alergat rapid la turma ei. Am fost complet uluit.

David știa cum să folosească praștia și pietrele. Trebuia să le folosească zilnic. Acestea erau armele lui obișnuite, uneltele meseriei lui. Era obișnuit cu aceste lucruri. Nu este ceva ce voi și eu să învățăm prin asta? Cu toții încercăm să imităm pe cineva despre care credem că este mare în Domnul. Ar trebui să le imităm credința, nu să încercăm să fim ca ei. Ar trebui să le imităm credința și consacrarea, dar trebuie să fim noi înșine. În Domnul trebuie să fim noi înșine și să avem propriile noastre experiențe cu El.

Un om după inima lui Dumnezeu

Domnul a zis: „Am căutat un om după inima Mea”. Acesta a fost David. Omul după inima Lui Dumnezeu este cineva care, oricât ar fi de sărac sau de tânăr, îl experimentează într-un mod personal, nemijlocit pe Domnul Isus. Are propria lui experiență și revelație despre Domnul. Nu este ceva la mâna a doua.

Priviți psalmii lui David. Există altundeva în Cuvântul lui Dumnezeu o asemenea colecție de cântări, de psalmi ca cea a lui David? Mă deranjează foarte tare teologii liberali care iau totul de la toți. Ei iau de la David toți acești psalmi. Imediat ce văd numele lui scris acolo, spun că autorul nu a fost David. Procedează la fel ca un taur în fața unei bucăți de pânză roșie. Nu-i pot înțelege. Cine le dă dreptul să spună că nu David este autorul. Dacă acceptăm tradiția Bibliei, atunci mulți psalmi îi aparțin lui David. I-a scris pe parcursul întregii lui viați, din tinerețe până la bătrânețe, și avem în ei cea mai uimitoare revelație a experienței. Când ai necazuri, este altcineva care să-ți vorbească ca și David? Poate pentru că sunt evreu, mi se pare că David îmi vorbește așa cum nimeni altcineva nu o face. Îl înțeleg pe David. Când sunt în necaz, citesc psalmii; mereu Domnul îmi dă ceva prin David.

Acest om a avut o experiență foarte uimitoare cu Domnul. A învățat lucruri pe care credinșii din noul legământ nu par să le învețe. A învățat cum să-L laude pe Domnul în zilele întunecate. A învățat cum să biruiască prin închinare. A învățat cum să meargă mai departe prin credință. A învățat că trebuia să fie în totalitate sincer în legătură cu vreun păcat săvârșit. Trebuia să spună păcatului pe nume, să îl privească în toată urâciunea lui și să-I ceară Domnului să creeze în el o inimă nouă. Dovezile acestor lucruri sunt scrise acolo. Nu a avut parte de experiențe la mâna a doua. David nu a studiat viața lui Avraam sau a lui Moise, ca apoi să scrie psalmii bazându-se pe experiențele acestora. Desigur, îl citează pe Moise sau pe Avraam. Dar sunt experiențele lui, personale, cu Domnul. Aici avem un om după inima lui Dumnezeu. Aici avem acel caracter care ajunge la tron. Nu este un caracter care nu poate cădea. Nu este un caracter care să nu aibă izbucniri, cum avem și noi. Nu este un caracter care să nu poată ajunge prins îngrozitor în capcana răului, dar este un caracter care Îl vrea pe Domnul și vrea ceva la prima mână, direct de la Domnul.

Purtând bătăliile Domnului

Acest om după inima lui Dumnezeu a purtat bătăliile Lui. Vreau să fiu foarte clar cu privire la asta, pentru că este un lucru foarte important. Călătoresc prin toată lumea și trebuie să vă spun cu toată sinceritatea

că majoritatea creștinilor își poartă propriile bătălii. Oriunde mă duc, văd în părtășii și în adunări confuzie, dezbinări și partide. Oamenii poartă bătălii, dar nu sunt deloc bătăliile Domnului. De obicei, totul se întâmplă din cauza invidiei, a rivalității, a ambiției. Oamenii încearcă să prezinte lucrurile într-un mod spiritual. Dar nu este deloc spiritual. Este Saul. Este caracterul lui Saul, chiar dacă uneori există lucruri nobile, onorabile sau o natură mărinimoasă – tot Saul este. Un asemenea caracter nu poate ajunge la tron; nu poate sta pe tron. David nu a luptat în propriile lui războaie, ci a luptat în războaiele lui Dumnezeu.

Într-un anumit sens, putem spune că leul și ursul au fost luptele lui David. Dintr-un punct de vedere, lucrurile mari care aveau de-a face cu întreaga națiune sau cu împlinirea măreață a planului lui Dumnezeu nu au depins de lupta lui David cu leul sau cu ursul; dar, din alt punct de vedere, poate că au depins. Acea a fost grădinița, școala. Nu după mult timp îl vedem pe David purtând bătălie după bătălie. Lucrurile pe care Iosua și copiii lui Israel nu le-au rezolvat, le-a rezolvat David, unul după altul, prin Duhul Domnului.

De exemplu, Iosua nu a fost capabil niciodată să cucerească Ierusalimul. Se spunea că era o cetate foarte întărită, care avea care de fier; israeliții au considerat că nu pot să o cucerească; era o fortăreață a iebusiților. Dar tot ce ei trebuiau să facă era să pună piciorul jos. Aceasta le-a spus Domnul: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau”. Dar ei au spus că nu pot s-o facă, întrucât era imposibil. Cetatea era de necucerit. Și așa a rămas timp de sute de ani, până când oamenii lui David au intrat în tunelele de apă care traversau zidurile fortăreței iebusite și, atunci, aceasta a căzut înaintea Domnului. A fost bătălia Domnului. David a cucerit Ierusalimul, pe care Domnul l-a ales ca locul unde urma să locuiască numele Lui. Apoi toate popoarele pe care Iosua ar fi trebuit să le distrugă: ghirgasiții, hiviții, amoriții, amaleciții și altele – David le-a cucerit, unul după altul. Știu că unor creștini nu le place o asemenea abordare a lucrurilor. Dar adevărul e că David a învins acele popoare, unul după altul. Acelea erau bătăliile Domnului.

Observați credința lui, arătată în lupta cu Goliat, căci aceasta ne oferă cheia pentru toate celelalte bătălii pe care le-a purtat. Citiți ce i-a spus David lui Goliat în auzul tuturor. Este un lucru să spui ceva în ascuns, dar e cu totul altceva să spui în auzul tuturor.

„Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, și-ți voi tăia capul; astăzi voi da cadavrele taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că este un Dumnezeu în Israel. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu eliberează nici prin sabie nici prin sulită; căci bătălia este a Domnului și El vă va da în mâinile noastre.» (1 Samuel 17:46-47, TBS)

Aici vorbea un tinerel. Nu era nici măcar trecut de adolescență și iată-l vorbind în public. Tuturor celorlalți copii ai lui Israel ar fi trebuit să le fie rușine. Erau adulți, maturi, unii dintre ei încercați în lupte; și totuși, niciunul dintre ei nu avea acest fel de credință. Și ce credință este aceasta! Bătălia este a Domnului. David nu a văzut-o ca pe o cale prin care el să ajungă cunoscut, ca pe un mijloc prin care să ajungă în atenția poporului, nici măcar ca pe un mod de slujire, ca și cum ar urma să fie cineva printre cei din poporul lui Dumnezeu. Era, doar, profund cutremurat că nimeni nu vedea că marele filistean Îl contestase pe Domnul. „Dacă acest filistean l-a contestat pe Domnul, Domnul Se va ocupa de el; și dacă nimeni altcineva nu va fi de partea Domnului în aceasta, voi fi eu.”

Când purtăm luptele noastre unii cu alții în lucrarea Domnului sau în părtășia în care suntem, Domnul ne lasă s-o facem. Cu cât ne luptăm mai mult unii cu alții, cu cât ne certăm mai mult, cu cât încercăm mai mult să ne doborâm unul pe altul la pământ, cu atât mai mult Domnul spune: „Continuați. Dacă vreți să vă luptați așa, puteți să-o faceți”. Dar cel mai minunat lucru este atunci când bătălia este a Domnului. Atunci nu trebuie să te lupți pentru reputația ta, pentru slujirea ta, pentru statutul tău, pentru poziție sau slavă. Tot ce trebuie să faci este să te dai la o parte și să lași pe oponentul tău, oricine ar fi el, să se lovească de Domnul. E atât de simplu!

Tot ce a făcut David a fost să spună: „Goliat, tu te-ai pus împotriva Domnului. Dacă crezi că poți să-L sfidezi pe Domnul, să zădărnicești planul lui Dumnezeu și să înrobești poporul liber al lui Dumnezeu, nu știi ce te așteaptă. Domnul te va face bucăți”. Și Domnul l-a făcut bucăți. Este incredibil. Acel uriaș mare, greoi a ieșit înaintea lui David cu sulul lui de țesător. L-ar fi putut arunca peste David și l-ar fi zdrobit. L-ar fi putut lovi și l-ar fi terminat. A spus: „Sunt câine, de vii la mine cu

toiagul, traista și praștia?” David a apucat praștia și a aruncat o piatră. Nu este uimitor? Am fost întrebat de multe ori de ce a ales David cinci pietre, întrucât a avut nevoie numai de una. Presupun că celelalte erau pentru siguranță, nu știu. Nu știu de ce a luat cinci pietre, dar cred că este frumos, atât. A avut nevoie doar de o piatră mică. Vă puteți imagina! Dacă ați fi urmărit lupta și v-aș fi arătat pietricica lui David și suliița mare a lui Goliat, praștia mică a lui David și scutul mare al lui Goliat, ați fi spus: „Aceasta este supraestimare; este ridicol!” Cred că aceasta este esența lecției pe care a învățat-o David: să nu purtăm propriile bătălii, ci să purtăm bătăliile lui Dumnezeu.

Noul Testament exprimă foarte frumos acest lucru în 1 Timotei 6: 12: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat”. Aceasta este o luptă care, într-un anumit sens, nu este a ta, ci este a Domnului. Dumnezeu vrea că tu să ai viață – din ce în ce mai multă viață. Vrea să fii un învingător. Vrea să fii un bun soldat al Domnului Isus. Dar nu poți să fii dacă porți propriile tale lupte cu alți credincioși sau cu șeful tău nemântuit sau cu rudele tale nemântuite. Acestea nu sunt luptele Domnului. „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat.” Nu este minunat?

Nu este de mirare, că mai târziu, în 2 Samuel 8, este consemnată întreaga listă a dușmanilor poporului lui Dumnezeu care au fost supuși, unul după altul. Mai este un lucru minunat legat de acest subiect. Când este cineva care are experiențele lui personale cu Domnul și care poartă bătăliile lui Dumnezeu, acest lucru devine contagios și, nu după mult timp, alții care au experiențe cu Domnul și care vor să poarte bătăliile lui Dumnezeu i se vor alătura. Astfel îi găsim adunați împreună pe toți vitejii lui David. Mult timp au stat în peștera numită Adulam. E o peșteră extraordinară. Am fost în ea. Este un peșteră uriașă, gen labirint, într-unul dintre cele mai mari ueduri care ajunge până la Marea Moartă. Știm că este vorba de acea peșteră, pentru că este singura care are un izvor de apă proaspătă în ea. Altfel ar fi fost imposibil să ții patru sute de oameni într-o peșteră, împreună cu familiile lor și cu tot ce aveau.

Mi-aduc aminte de perioada imediat următoare convertirii mele; nu cunoșteam nimic din Biblie. Era în părtașia noastră o soră în vârstă care se ruga mereu, la străngerile de rugăciune, despre peștera Adulam. Nu-mi dădeam seama ce se petrecea în peștera Adulam, pentru că ea

tot spunea: „Doamne, toți acești oameni sunt în peștera Adulam. Noi suntem în peștera Adulam cu Tine.” Mi-a rămas în minte, cu mult timp înainte să cunosc Biblia. În cele din urmă am aflat că peștera Adulam era locul în care acei oameni s-au adunat la David. Cu toții erau oameni cu datorii, cu probleme, cu toții erau neliniștiți, pentru că simțeau că lucrurile nu mergeau cum trebuia în țară. Dumnezeu i-a antrenat pentru a deveni o minunată trupă de comando spiritual, care trebuia să deschidă drumul, în cele din urmă, pentru întreaga națiune.

Este minunat să îi vedem pe acești viteji ai lui David. La urmă, când David a murit, după ultimele lui cuvinte sunt consemnați toți acești viteji – cum unul a făcut cutare lucru, altul altceva. Aceștia erau marii viteji care au avut aceeași experiență directă cu Domnul, aceeași experiență a credinței și au purtat aceleași bătălii ale Domnului.

Așteptându-L pe Domnul

Mai este o a treia trăsătură a acestui om după inima lui Dumnezeu, care a ajuns la tron. Este foarte simplă și este exact opusul celei a lui Saul. David a fost un om care L-a așteptat pe Domnul. Nu pot sublinia sau accentua îndeajuns acest lucru. Omul după inima lui Dumnezeu Îl așteaptă pe Domnul și nu acționează până când Domnul nu îl îndeamnă, până când nu primește călăuzire. Mi se pare un lucru foarte uimitor, căci caracterul lui David a fost format prin această așteptare a Domnului. David a avut ocazia să scurteze perioada de așteptare, și asta nu o dată, ci de mai multe ori. Dar a învățat să aștepte. A știut că o poate scurta folosind brațul cârnii, lucru pe care Saul l-a făcut întotdeauna. Dar David a învățat că nu este bine să o facă prin brațul cârnii. Rezultatul ar fi fost doar probleme, separări, partide. Nu ar fi fost slavă.

Așteptarea aceasta nu a fost ușoară. Să nu vă gândiți că David a mers pur și simplu undeva, într-o locuință minunată. Nu locuia într-un palat cu grădini mari, unde ar fi putut să închidă porțile de fier și să meargă să se odihnească pe un pat cu lenjerie de mătase, într-o cameră cu aer condiționat, simțindu-se minunat, în timp ce slujitorii stăteau la ordinele lui. O, nu! Faptul de a-L aștepta pe Domnul a însemnat pentru David să fie urmărit dintr-un loc în altul. A trebuit să doarmă afară, în locuri sălbatice, în condiții aspre, uneori în munți, alteori în gropi, în pământ,

uneori în albiile uedurilor. Credem că la piscul înalt, numit acum Masada, care înseamnă „fortăreață” sau „întăritură”, se face referire când se spune: „David s-a suit în fortăreață”. Este un masiv invincibil, chiar lângă En-Ghedi, locul unde au avut loc unele din celelalte întâmplări prin care a trecut David.

Este interesant că experiențele lui David s-au petrecut într-un perimetru lung de o sută cincizeci de kilometri și lat de treizeci de kilometri. Pentru americani asta este o nimica toată. Mulți dintre ei parcurg distanța asta zilnic când merg la servicii. Dar pentru noi este enorm de mult. David a fost urmărit dintr-un loc în altul în toată această zonă. Dacă ai fi hărțuit zi și noapte și ai ști că cineva te vânează ca pe un animal, vrând să te omoare, ce ai face dacă, dintr-o dată, omul acela ar cădea în mâinile tale? Nu crezi că ai spune: „O, Doamne, mulțumesc”?

Acest lucru este frumos redat în Scriptură. S-a întâmplat de două sau de trei ori, dar cele mai mari ocazii au fost când, după cum este relatat cu discreție, „Saul a mers în peșteră să-și acopere picioarele”. Asta însemna că își făcea nevoile. Iar în timp ce făcea acest lucru, având hainele afară, a venit David. Oamenii lui David i-au spus acestuia: „Domnul l-a dat în mâinile tale; este prins în capcană. Este în peșteră. Trebuie să iasă afară, este dezbrăcat. Îl vom prinde și-l vom face bucați, ca pe Goliat”. Și David le-a spus: „Să nu vă atingeți de el. El este unsul Domnului. Acesta nu este timpul rânduit de Domnul”. David putea atunci să scurteze acel timp (vezi 1 Samuel 24).

Cu o altă ocazie, Saul s-a culcat având sulița la capul lui și pe șeful armatei sale, Abner, și stindardele regale alături. Oamenii lui David s-au furișat până la el, iar Ahișai a spus: „Lasă-mă să o fac; îl omor dintr-o lovitură. Nici nu va ști ce s-a întâmplat. Îl voi străpunge cu sulița și-l voi pironi de pământ, și gata cu el! Apoi putem merge acasă să trăim ca niște ființe umane, în loc să fim vânați ca niște animale sălbatice”. Și David i-a spus: „Nu face asta! Nu te atinge de unsul Domnului!” (vezi 1 Samuel 26:7-9).

Peste tot în lucrarea creștină sunt mulți oameni care nu pot aștepta. Ei trebuie să ajungă la vârf. Vor slujirea cea mai vizibilă, vor să fie lideri, vor să fie apostoli, profeți, pastori sau învățători. Personal, nu știu de ce. Mulțumesc Domnului pentru ce mi-a dat, dar nu-i pot înțelege pe oamenii care sunt atât de fascinați sau fermecați de asta. Pentru mine

înseamnă muncă, activitate, povară și necazuri. Oriunde mergi, sute de oameni își varsă problemele în fața ta și fiecare se așteaptă să stai, să-l ascuți și să acționezi. Mi se pare uimitor. Și totuși acești oameni vor să fie apostoli, profeți, pastori, învățători, evangheliști și slujitori ai Domnului. Nu știu ce nu e în regulă cu ei; dar ei vor acest lucru și nu pot aștepta. Devin foarte invidioși. Sunt foarte plini de ambiție. Trebuie să-i doboare pe alții pentru a ajunge ei la vârf. Este uimitor. Nu-L pot aștepta pe Domnul. Dacă unii dintre voi sunteți tulburați pentru că oamenii vorbesc împotriva voastră, vă discreditează, vă subestimează, spunând că nu sunteți nimic, și alte lucruri asemănătoare, lăsați-i s-o facă. Răbdați-i. Așteptați-L pe Domnul. Nu ripostați. Este bine să purtați jugul în tinerețea voastră. Este bine să fiți uneori discreditați și subestimați, astfel încât să învățați lecția așteptării.

Această capacitate de a-L aștepta pe Domnul este un element foarte important în caracterul celui care va ajunge la tron. Niciunul care nu știe ce înseamnă a-L aștepta pe Domnul nu va ajunge la tronul lui Dumnezeu și nu va domni cu Cristos. A-L aștepta pe Domnul va implica uneori, pentru tine, multă suferință. Este cu adevărat părtașia la suferințele Lui. Este o vreme când cobori în adânc; o vreme când ești zdrobit; o vreme când te simți ca și cum ai fi în lipsă. Dar dacă scurtezi acel timp, nu vei ajunge la tron. Nu există scurtături spre tron. Aici apare disciplina Domnului. De fapt, învățăm mai mult când Îl așteptăm pe Domnul decât când suntem în poziții de conducere. Învățăm foarte mult atunci când trebuie să așteptăm.

David nu a terminat niciodată de învățat acest lucru. Ne-am fi așteptat să o fi făcut. Domnul l-a dus la tron. Mai întâi a fost încoronat ca împărat la Hebron, peste Iuda. Apoi, șapte ani și jumătate mai târziu, a fost încoronat ca împărat peste întregul Israel. Ne-am fi putut gândi că acum totul s-a terminat, că totul era de domeniul trecutului; acum el era în slujbă, era în locul pentru care a fost chemat și uns de către Samuel. Nu trece mult timp, însă, și propriul lui fiu, Absalom, cel pe care îl iubea cel mai mult dintre toți fiii lui, cel care era cel mai impunător, athletic, înzestrat, pornește o rebeliune împotriva lui. Aceasta a frânt inima lui David. Chiar și marii viteji ai lui David – în special acel om aspru, Ioab, șeful armatei lui David – au spus: „Lasă-ne să-l omorâm!” Dar David a spus: „Nu, aceasta vine de la Domnul”. Și a plecat în exil. Vă amintiți

cum l-a blestemat Șimei în timp ce David se refugia, și cineva a spus: „Lasă-mă să-l omor!” Dar David a spus: „Nu, aceasta este de la Domnul. Lasă-l să blesteme”.

Este o întâmplare uluitoare. David nu numai că l-a așteptat pe Domnul și nu a apucat cu de la sine putere tronul, ci, după ce a ajuns acolo, a învățat să renunțe la el ori de câte ori cineva îl contesta. Nu este de mirare că s-a întors din nou la tron și că Dumnezeu a zis: „Voi întări tronul lui pe vecie”. Și nu este de mirare că Domnul i-a descoperit că va veni Unul, din sămânța lui, din seminția lui Iuda, din casa lui David, care va sta pe tronul lui și va domni pe vecie. Cred că David a murit cu un sentiment profund de împlinire. Chiar dacă, într-un anumit sens, știa că fiii lui se vor abate de la drumul adevărat, totuși a știut că la sfârșit va veni Unul, din sămânța lui, care va sta pe tron pe vecie.

Centrat pe planul lui Dumnezeu

Acest om după inima lui Dumnezeu a fost un om pentru care planul lui Dumnezeu a ocupat locul central în inima și viața lui. Orice era pe inima lui Dumnezeu era și pe inima lui. Acesta este cel mai minunat lucru privitor la David. A vrut atât de mult să construiască casa Domnului! Era aproape ca și cum ar fi simțit că acesta era sensul vieții lui. Dorința primordială a vieții lui a fost de a vedea zidită casa Domnului și poate cea mai mare cruce de care a avut parte a fost atunci când Domnul i-a spus: „Nu tu o vei zidi”. David ar fi putut să privească în urmă și să spună: „De ce mi-a făcut Domnul asta? De ce?” Ar fi putut să intre într-un nor de deziluzie și dezamăgire, chiar la adresa Domnului. Ar fi putut să găsească o pricină de poticnire în Domnul. Știți, mulți credincioși găsesc pricini de poticnire în Domnul. Aud asta tot timpul. Vin la mine creștini care-mi spun: „De ce a făcut Domnul asta?” Și chiar dacă nu o spun cu glas tare și nu vorbesc împotriva Domnului, eu știu ce este în inima lor, pentru că știu ce este în inima mea. Noi găsim pricini de poticnire în Domnul. „De ce mi-a făcut Domnul asta?”

Dar nu și David. El a spus: „Foarte bine. Domnul nu mă lasă să construiesc această casă, dar voi lua tot aurul, tot argintul, tot lemnul, toate materialele și le voi depozita. Mă voi duce peste tot și voi strânge tot ce voi putea și le voi pregăti, pentru ca fiul meu să zidească această

casă”. Nu este de mirare că David, la sfârșitul vieții, a putut spune în adevăr: „Cu siguranță, bunătatea și îndurarea mă vor însoți toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului pentru totdeauna”. A mai scris un psalm care mi se pare extraordinar.

„Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică? Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii și vrăjmașii mei – se clatină și cad. Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi. Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.” (Psalmul 27:1-4)

Aici privim în inima lui David. El continuă spunând că tatăl său și mama sa l-au părăsit, și apoi toate celelalte lucruri, dar a avut ca preocupare centrală aceasta: „Tu mi-ai spus: «Caută fața Mea!», și inima mea ți-a răspuns: «Fața Ta o voi căuta».”

Un alt psalm a fost scris mulți ani mai târziu, nu de către David, ci despre David, și iată ce conține:

„Adu-Ți aminte de David și de toate necazurile lui! Adu-Ți aminte cum a jurat el Domnului și a făcut următoarea juruință Puternicului lui Iacov: «Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da domn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacov.»

Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: «Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.»” (Psalmul 132:1-5, 13-14)

Omul după inima lui Dumnezeu este acela a cărui întreagă viață este preocupată de Domnul, de planul Lui, de povara Lui. Povara Domnului devine și povara lui, oricare ar fie ea; orice este pe inima Domnului este și pe inima lui. Acesta este omul pe care Îl caută Dumnezeu. Există în Biblie o frază scurtă, foarte frumoasă, spusă de Domnul: „Am căutat un

om care să împlinescă toată voia mea”. În ebraică, cuvântul *voie* este la plural – „toate voile mele”. „Orice este pe inima mea, el va împlini.” Începeți să vedeți diferența dintre Saul și David? Saul a avut atâtea trăsături nobile și bune, dar nu a împlinit voile Domnului. Nu a putut aștepta.

David a adus chivotul Domnului acasă, la Ierusalim. Nu i s-a permis să zidească casa Domnului, dar a putut face cel puțin un lucru. Chivotul Domnului, chivotul legământului reprezenta însăși prezența lui Dumnezeu. Chivotul este cu mult mai important chiar decât cortul întâlnirii, și David l-a adus acasă. A pregătit toate materialele pentru construirea casei Domnului. Într-adevăr, David a căzut, dar s-a și pocăit.

Încheiem cu David amintind ultimele lui cuvinte, care, după părerea mea, rezumă întreaga lui viață.

„Iată cele din urmă cuvinte ale lui David. Cuvântul lui David, fiul lui Isai, cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeuului lui Iacov, cuvântul cântărețului plăcut al lui Israel. Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea. Dumnezeuul lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: «Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să incolțească din pământ verdeața. Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate prvințele și tare. Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea?»” (2 Samuel 23:1-5)

Cred că a muri cu aceste cuvinte pe buze este cel mai minunat har dat de Dumnezeu unui slujitor sau unui copil al Lui. Mă gândesc că modul în care mori și ultimele lucruri pe care le spui rezumă, în principiu, întreaga ta viață. La sfârșit, când mai ai foarte puțin timp, ceea ce a reprezentat povara vieții tale va ieși la lumină. La fel a fost cu David. A murit vorbind despre Isus. Într-un anumit sens, întreaga lui viață a fost strâns legată de Domnul Isus, centrată pe Domnul Isus; în toate prvințele, ea a fost legată de împlinirea planului lui Dumnezeu, și

anume aducerea lui Mesia. Toate lucrurile, chiar construirea templului Domnului, cucerirea Ierusalimului, restabilirea păcii în țară – totul a fost legat de venirea lui Mesia. Iar când a fost aproape de moarte, totul era legat de Domnul Isus.

Cine vrei să fii: Saul sau David? Dacă vrei să fii David, am o altă întrebare: Ești pregătit să plătești prețul? A-L urma pe Domnul și a fi un astfel de caracter cere un preț. Fie ca Dumnezeu să ne dea harul să spunem: „Doamne, te voi urma oricât m-ar costa!”

Să ne rugăm:

Doamne, vrem să Te chemăm împreună. Tu cunoști inimile noastre. Ai pus o alegere înaintea noastră: putem fi sau un saul, sau un david. Doamne, vrei să ne ajuți, prin harul Tău, să fim un david? Numai prin Duhul Tău poți face această lucrare în noi. Nu este niciunul între noi în care să nu o poți face. Și tot harul Tău, toată puterea Duhului Tău Sfânt ne sunt puse la dispoziție pentru a ne duce la tron. Doamne, lucrează în noi. În liniștea propriilor noastre inimi, nu ne lăsa să nesocotim acest mesaj. Lucrează în noi, Doamne. Urmărește-ne cu Duhul Tău Sfânt până când vom fi gata să Te urmăm în întregime. Îți cerem aceasta în numele Domnului nostru Isus.

Amin.